

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

ט"ו אב תשפ"א • גליון 168 • פרשת ואתחן

זמני שבת קודש

רבו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
21:07	20:21	19:22	תל אביב
21:10	20:24	19:20	ירושלים
21:08	20:22	19:23	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

מעלת השלום

הקב"ה אוהב שלום ומשרה את שכינתו רק במקום של שלום

מעלת ההודאה

בכל מקום עלי חלד, אנשים בני כל הגילאים ומכל גוונים הקשת היהודית, נושאים עיניים מוקירות השמימה, ומודים לה' מעומק הלב, במילים משלהם, בפרק תהלים, או בכונה יתירה בתפילה. אלפים ורבבות כבר אימצו את ההודיה ככלי מרכזי בחייהם, והם אומרים שהכלי הזה שידרג את איכות חייהם לבלי הכר, ופתח להם אוצרות של ברכות וישועות אף למעלה מדרך הטבע.

עובדה זו מחייבת התבוננות מעמיקה במהותה של ההודאה לה'. מהו הסוד הטמון ברגשות ההודאה, מה מהות העוצמה החבויה בין שורות שירת ההודאה? כיצד הפכה ההודאה לכלי מחזיק ומביא ברכה ושלום אלוקי רב כל כך, ומדוע מי שמתרגל להודות על כל צעד ושעל חש שחייו השתנו, הפכו ליותר רגועים ושמחים, התמלאו במידה גדושה של חסד ורחמים?

ושאלה מרתקת עוד יותר, עוסקת בהודאה לה' על קשיים והתמודדויות, צרות וייסורים. הרי אם אדם זכה במתנה יקרת ערך, עושר ותאומו, נס רפואי, נחת מפתיעה - מובן והגיוני כי יודה לה' על חסדו הטוב. אבל מה מניע אותנו להודות על קשיים? מהיכן נובעת שירת ההודאה גם במקרים כאלה?

התשובות לכל השאלות הללו, טמונה במשמעות העומק של ההודאה. ההודאה לה', היא ביטוי לאמונה שאנו קשורים ומחוברים לבורא עולם, וכל מה שיש לנו - יש לנו ממנו. איננו אנשים לעצמנו - יחידות פרטיות, אלא מחוברים ואדוקים במי שנותן לנו את הכל, ולכן אנו מודים לו כל העת, כי אנו מבינים שזה לא שלנו - הכל ממנו!

וכשאנו מודים לה' ברגעים היפים, אנו חשים באמת כי כל מה שיש לנו הוא ממנו, גם כשהכל זורם על מי מנוחות, כשאנו בריאים וחזקים, כשאנו זוכים לנחת מילדינו, כשקמנו בבוקר והכל בסדר, כשהפנסה זורמת. כל זה לא משלנו, כל זה מתנת אהבה מאבא אוהב ורוחם, שהרעיף עלינו את כל החסד העצום הזה.

למלחמה ומנצחין. לא רק בשלום ומחלוקת בארץ, גם במחלוקת בבית כך, אין השכינה שורה ביניהם והקטרוג שולט. וכשבעל ואשה חיים בשלום אין גישה לסטרא אחרא, אין קטרוגים, אם אין שלום - ועצר את השמים.

וכן כותב החיד"א הקדוש: בקש שלום ורדפהו, וזו מדת אהרן הכהן אוהב שלום ורודף שלום, והיא סמא דחיי, ואם כך אמרו לבקש שלום אחרים, הדברים קל וחומר לבקש שלום אנשי ביתו וקרוביו. ודע שבמקום שיש מחלוקות, השכינה מסתלקת חס ושלום כי היא אימא שלום, ובית שיש בו מחלוקות היא משכן סטרא אחרא חס ושלום. וביותר יהיה לו שלום עם אשתו ויזהר לכבדה, ויכוין בכל פרט לכבוד השכינה, והדברים עתיקים:

כשיש שלום יש השראת השכינה, כשיש שלום בבית יש בו סימן ברכה והצלחה. איש ואשה זכו - שכינה ביניהם, לא זכו אש ביניהם. האשה היהודית היא מלכה, והאיש הוא מלך, כיון שכל אחד מכבד את השני, חש את רגשותיו של השני ודואג לו, הוא יודע שתפקידו בבית הוא לתת ולהעניק, ותפקידה גם לתת ולהעניק, כך הבית שמח ומרוצה, יש כבוד ויש חיבה ואהבה.

ילד שגדל בבית כזה הוא גדל בריא ושלם בנפשו ונשמתו. ילד שגר בבית מלא זבחי ריב גדל קרוע בין שתי הדמויות החזקות שלו, והוא מפתח צלקות וקשיים שאינם נפתרים לעולם.

בעת שבאים הביתה, צריכים לקבל זה את זה בסבר פנים יפות. כשאדם משקיע בבית, האשה משקיע בבעל, הבעל משקיע באשה, כשמשקיעים עשרים וארבע שעות ביממה מה לעשות שלבעלי יהיה טוב, שלאשתי יהיה טוב, אם כל אחד יחפש האושר של השני - לשניהם יהיה טוב. אבל אם כל אחד יחפש את הטוב של עצמו, לשניהם לא יהיה טוב. אם אתה מבקש את המילה האחרונה להחליט בבית, את טובת עצמן אתה מחפש ואין תקוה גדולה לבית כזה, אושר רב לא יהיה בו.

שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אהם לתקיים
אלפי טלמי צארי הפרשה
האצלחתםם אז לעיני קדושתם
התקשרו עמם: 05-04-200-01-01

לימינו
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
ליך בת עליזה

לחוללת
אסף בן חיה
רועי בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדה

לעילי נשמת
שלמה בן ג'ון
סיגלית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

ריקוד של הודאה

היה זה לפני כשלושים שנה, בבית משפחת קרלנשטיין בבני ברק. ראש המשפחה, הגאון רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל, סבל באותה עת ממחלה איומה בכליותיו, עד שהרופאים הכריעו כי אין מנוס מהשתלת כליה, ויפה שעה אחת קודם. אלא בארץ לא נמצאה כליה מתאימה לסוג דמו הנדיר, ולכן הוחלט לשלוחו לניו יורק, שם יש סיכוי גבוה יותר למצוא כליה מתאימה, ואם ישהה שם וימתין יוכלו להזמינו ברגע הנכון, ולהשתיל בו את הכליה הנכספת.

נפרד רבי ראובן ממשפחתו ומילדיו בדמעות געוגועים, וטס לארצות הברית, לשהות שאיש אינו יודע לאמוד את אורכה. ואכן, השהות הלכה והתארכה, ימים ושבעות חלפו, גם חודשים ואפילו שנה. בני המשפחה מתגעגעים ומייחלים לחזרתו, לבו יוצא אליהם, אך הוא תקוע בהמתנה לכליה... חלפה שנה, ועוד שנה, נערכה בר מצוה כשאבא מעבר לים, גם פסח וראש השנה, סוכות ופורים, כשאבא איננו. המחלה מכאיבה, הגעועים צורבים, והוא עדיין ממתין לשיחה שתבשר על הכליה הנכספת...

כעבור שנתיים וחצי של המתנה מתישה וקשה, פנה אליו יהודי חשוב מעסקני הרפואה בניו יורק, הרב ברוך שמשון הלברשטאם שליט"א, והציע כי הרב יטוס לקליפורניה, אל בית החולים בסאן פרנסיסקו הענקית. יש שם מרכז רפואי ענק להשתלות, מגיעות לשם הרבה יותר כליות. שם יש סיכוי טוב יותר להשיג כליה תואמת, סבר הרב הלברשטאם, ואף התנדב ללוותו בדרך.

לא בנקל הסכים רבי ראובן למסע הזה, די לו בגלותו הראשונה לניו יורק, ולמה לו להמשיך לתחנה הבאה. לבסוף נעתר להפצרות הרב הלברשטאם שנטה לסיכויים הגבוהים יותר שם, והשניים יצאו לדרך. שדה התעופה הבינלאומי של סאן פרנסיסקו, קידם את פניהם ברוח לילית קרירה, הם ירדו מהמטוס אחרי טיסה ארוכה ומתישה, ומיהרו למלון שהזמינו מראש. כשהגיעו למלון השעון כבר הורה על השעה 3 לפנות בוקר, והם מיהרו לעלות על יצועם למנוחת לילה קצרה.

אלא שבשעה 6:30 בבוקר, הופרה מנוחתם והופרעה שלווה. שוטרים חמורי סבר דפקו על דלת חדרם, וביקשו לדעת את זהותם בדחיפות. הרב קרלנשטיין כלל לא הבין מה אמרו השוטרים, הוא רק הביט בהבעת פניו של הרב הלברשטאם שנראה מודאג ומבולבל מאוד...

לבסוף, לאחר כמה דקות בירור, ראה את הרב הלברשטאם מתקשר דרך הטלפון המשטרתי, ומדבר שיחה ארוכה באנגלית - ממנה לא הבין אף מילה כמובן. הוא הבחין רק בפניו המחוריות והמסמיקות חליפות, בהלם שעל פניו, ובטונים הגבוהים והלחוצים בהם נוהלה השיחה. כשהסתיימה השיחה הארוכה, הקולנית והלחוצה, השיב הרב הלברשטאם את הטלפון לשוטרים, שיווה לעצמו מראה נינוח, וזירז את הרב קרלנשטיין לבוא עמו לבית החולים המקומי, לתור שנקבע להם.

הם מיהרו להגיע לבית החולים שם, והחלו בהליך הרישום להמתנה לכליה, בדיקות רפואיות ובדיקות התאמה. כל אותה עת הבחין הרב קרלנשטיין כי פניו של הרב הלברשטאם אינן כתמול שלשום, ניכר כי דרמה של ממש עבר בשעת בוקר. הוא לא רצה להטריד יותר מדי, רק הציע: 'דאגה בלב אישי ישיחנה, אולי תואיל לספר לי מה התרחש כי לא הבנתי מילה...'

הרב הלברשטאם לא רצה לספר, אך לבסוף היה המשא כבר על לבו, והוא ניאות: 'בזמן בו שהינו במטוס, בין שמיים לארץ, קיבלה רעייתי שיחת טלפון מבית החולים, ונאמר לה כי נמצאה הכליה המבוקשת, בשעה טובה ומוצלחת. כל הבדיקות מעלות כי הכליה תואמת, רק לבוא ולהיכנס להשתלה...'

מאותו רגע, החלה רעייתי במסע לחצים מטורף, ניסתה לאתר אפילו את הקברניט בטיסה... אתה מבין, הכליה, הכליה שאנו מחכים לה שנתיים וחצי, הכליה שהרב ומשפחתו מחכים לה כל כך - היא נמצאה, ואנחנו מנותקים, מנותקים!'

הרב הלברשטאם כמעט צווח: 'כאשר נחתנו, לא התקשרתי אליה כי לא רציתי להפריע את מנוחתה. אוי, לו הייתי מתקשר אז, אולי היינו מספיקים את הכליה האבודה... והרי היא כלל לא נחה - הייתה עסוקה במרדף אחרינו! הוא ספק היה אל כך באכזבה, ודמעות החלו לנשור מעיניו:

'והיא המשיכה להפוך את אמריקה, הפעילה עסקנים שהפעילו את המשטרה, במסע חוצה יבשת מברוקלין בניו יורק לסאן פרנסיסקו שבקליפורניה, הכל כדי להצליח לאתרנו ולהודיענו. ובזמן הזה אנחנו ישנים, ישנים, ישנים - כשהכליה מחכה לך, מחכה! - - -

עד שהמודיעין מצא היכן אנו מתאכנסים, עד שניידת ראשונה הגיע אלינו, עד שאיתרו אותנו השוטרים - חלף זמן רב ויקר מאוד, מאוד, מאוד, מאוד... כאן פרץ הרב הלברשטאם בבכי: 'השעות חלפו, ובית החולים העביר את הכליה לאדם אחר מישהו אחר זכה בכליה, והרב נותר ברשימת המתנה...! - - -

הוא בקושי הצליח לדבר, הוא נרגש והתפתל והתבלבל ובכה בכי מצמרר כשסיכם: 'אחרי שנתיים וחצי ניתנה הזדמנות פז לגאול את הרב מייסוריו, אחרי שנתיים וחצי נפתח הפתח להשבת הרב בריא ושמח לבני משפחתו, וההזדמנות הזו הוחמצה, הוחמצה! מי יודע מתי תהיה ההזדמנות הבאה, מי יודע מתי תזדמן לנו עוד כליה תואמת עבור הרב, מי יודע כמה כאב וצער עוד יעברו עלינו עד הכליה הבאה! - סיים בהתייפות כואבת.

לרגע השתררה שתיקה. שתיקה שקטה אך רועמת. ואז הגיב הרב קרלנשטיין במילים הבאות: 'הרב הלברשטאם, מה לך מצטער כל כך? הבה

נצא בריקוד של הודאה לקדוש ברוך הוא, מסבב כל הסיבות, שהציל אותי! תודה לבורא עולם על חסדו הגדול, תודה להשם על הנסיון הזה! מכל הלב ובשמחה עצומה אני מודה לבורא עולם על הרעה, כי אני בטוח בו שגם זו לטובה - הרי הוא סיבב כך שאחרי שנתיים וחצי של המתנה אהיה בין העננים מנותק קשר בדיוק בשעה היעודה - היש חסד הבורא שקוף וברור מזה?'

וכהרף עין, השתוממו כל אורחי בית החולים הענקי בסאן פרנסיסקו, לראות יהודי של צורה, עומד ומרקד בחצר בית החולים, כאילו קיבל עתה את הבשורה הטובה בחייהם! לצידו עומד הרב הלברשטאם, מבולבל לרגע, מתקשה להבין את פרץ השמחה, אך רבי ראובן עומד ומעודדו לרקוד עמו, מוחה כף אך כף ומשורר הודאה לבורא עולם, ולא נחה דעתו עד שהתקשר לרעייתו בארץ, וקבע את אותו יום ליום שמחה והודאה לה!'

שלושה חודשים חלפו מאז, ואכן, לבסוף נמצאה הכליה המתאימה בסאן פרנסיסקו, והושגה בגופו של רבי ראובן שזכה בחיים חדשים למשך יותר משלושים שנה. בתקופת ההמתנה להשתלה התברר כי הכליות שנתרמו באותו יום בניו יורק היו מזהומות, ושני המושתלים לא שרדו את ההשתלה, כך שנפשו של רבי ראובן היתה לו לשלל והוא ניצל ממוות בטוח.

אך הוא לא היה זקוק לידיעה הזו, כדי לשורר ולהודות על חסד הבורא, שהוביל לכך שהחמיץ את הכליה לה המתין זמן רב. 'אולי המחשב גרס שהכליה מתאימה לי', נהג לומר בבדיחות, 'אבל בורא עולם סבר אחרת, אחרת! הוא סיבב את כל הנדודים לסאן פרנסיסקו כדי למנוע ממני להכניס לגופי כליה שאינה מיועדת לי, איזה חסד נפלא!'

סיפור מטלטל זה, שסופר בימי השבעה לפטירת הגאון רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל, אין כמותו כדי להורות ולעורר: כשאדם יודע שכל קושי העובר עליו - מאיים ומפחיד ככל שיהיה - מסתיר בחובו חסד ה' חבו, בתוכו סמונה מתנה מבורא עולם, קל לו יותר להודות על הקשיים הללו, ולצלוח אותם בהצלחה כבירה, כי ההודאה תגלה את החסד ה' הנסתה, ותביא את הישועה הגלויה!

ואתו ריקוד מרומם שנישא באותו יום בסאן פרנסיסקו, ראוי שנראה אותו לנגד עינינו ברגעי הקושי שלנו. הבה נראה בהם רגעי זהב, הזדמנויות פז לחדד את ההבנה שהכל ממנו יתברך, שאנו שעונים עליו, בטוחים בחסדו. הבה נוזה את רגעי הקושי הללו, כדי שבזמן אמת נוכל לשדרגם ולהופכם למנופים של חיבור עוצמתי עם אבא אוהב שבשמים, וההבנה הזו - היא שתקל עלינו להתמודד עם רגעים כאלה, ותעניק לנו את הכח לצלוח אותם בהצלחה.

"שוטרים חמורי סבר דפקו על דלת חדרם וביקשו לדעת את זהותם בדחיפות..."

עם שבט בנימין, והואיל והלכה זו נתחדשה ביום בט"ו באב נקבע יום זה ליום טוב.

ט"ו באב

ג. יום שכלו בו מתי מדבר - בספר במדבר פרשת שלח לך מסופר שעם ישראל שלחו מרגלים לתור את ארץ ישראל, והמרגלים חזרו ביום ט' באב ודיברו לשון הרע על ארץ ישראל ובעקבות זה נשבע ה' יתברך שכל הזכרים מבן 20 שנה ועד 60 שנה ימותו במדבר ולא יכנסו לארץ ישראל וכן נגזר על עם ישראל להיות 40 שנה במדבר, ולכן כל שנה ביום ט' באב היו חופרים קברים כל אחד לעצמו והיו נכסים לקבר ובבוקר היה הכרוז קורא ואומר הבדלו החיים מן המתים וכל אחד שהיה נשאר בחיים היה הולך לביתו, ובשנה האחרונה חפרו קברים ובבוקר קמו וראו שהם חיים ואף אחד לא מת כיוון שכך חשבו שטעו בחשבון הימים ולכן חזרו ושכבו בקברים כל לילה עד ט"ו באב שאז כבר הירח מלא וכיוון שראו את הירח מלא שזה בט"ו באב הבינו שלא טעו בחשבון אלא ה' יתברך מחל להם ולא הרגם, ולכן קבעו את יום ט"ו באב ליום טוב.

ד. יום שהותר עם ישראל לעלות לבית המקדש - בימי רחבעם הבן של שלמה המלך התחלקה המלכות בעם ישראל והיה מלך יהודה ובנימין (והוא היה בירושלים) והיה מלך ישראל שהוא מלך על שאר השבטים, ומלך ישראל היה ירובעם בן נבט והוא שם שומרים על הדרכים שהיו מובילות לירושלים כדי שעם ישראל לא יעלו לבית המקדש ואז יחזרו לשלטונו של רחבעם, ולאחר מאות שנים הושע בן אלה היה מלך ישראל וביטל את השומרים שהיו על הדרכים ואותו היום שביטל היה יום ט"ו באב.

ה. יום שניתנו בו הרוגי ביתר לקבורה - בזמן חורבן בית המקדש השני היתה עיר בארץ ישראל והייתה נקראת ביתר והרומאים חרבו את העיר כולה והרגו שם אנשים נשים וטף והיה הדם של ההרוגים הולך ונשפך אל הים ובמשך כל תקופת המלך אדריינוס הרשע לא נתנו הרומאים לקבור את ההרוגים ונעשה להם נס ולא נרקבו הגופות וגם לא הסריחו, ביום ט"ו באב נתן מלך אחר לקוברם ועליהם תקנו ברכה רביעית בברכת המזון "הטוב" שלא הסריחו, "המטיב" שנתנו לקבורה.

ו. יום שפסקו מלכרות עצים למערכה - לצורך בית המקדש היו כורתים עצים למערכה (אש המזבח), וביום ט"ו באב פסקו לכרות עצים משום שמיום ט"ו באב כוח השמש נחלש ואז לא היו יכולים לכרות את העצים כיוון שהעצים לא היו מספיק מיובשים והיו קצת לחים, ועצים לחים נוטים להתליע ועץ שיש בו תולעת פסול למערכה, והיו שמחים כיוון שהשלימו מצוה גדולה והיה יום זה נקרא יום שבירת הגרזן.

הגמרא בתענית מסיימת שמיום ט"ו באב כיוון שמתארכים הלילות צריך להוסיף בלימוד התורה ומי שמוסיף - מוסיפים לו חיים.

ולכן יום ט"ו באב יש לנהוג בו שמחה ולהוסיף מעט במאכל ובמשתה לכבוד היום, ואין לומר בו וידוי ונפילת אפים.

כתוב במשנה בתענית (דף כו' עמוד ב') "אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לעם ישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים" והגמרא שואלת מה יש בט"ו באב שזה נחשב ליום טוב מיוחד מילא יום כיפורים נחשב ליום טוב מיוחד כיוון שזה יום סליחה ומחילה לעם ישראל שעונותיהם של ישראל מתכפרים, וגם ביום כיפור ניתנו לוחות שניות על ידי משה רבנו (היינו שמשה ירד מהשמים עם הלוחות הראשונות וראה את עם ישראל שחטאו בחטא העגל אז שבר את הלוחות הראשונות, ואחר כך עלה משה שוב לשמים והתפלל לה' יתברך שימחל על עוון העגל, וביום י' בתשרי ה' יתברך אמר למשה "ויאמר ה' סלחתי כדברך" וה' יתברך נתן למשה לוחות שניות ומאז נקבע יום י' בתשרי שזהו יום הכיפורים ליום סליחה ומחילה), אבל יום חמשה עשר באב מדוע נחשב ליום טוב מיוחד שעליו אמר רבן שמעון שלא היו ימים טובים כמו היום הזה?

הגמרא מונה שישה דברים שקרו ביום זה:

א. יום שהותרו השבטים להתחתן אחד עם השני - בספר במדבר פרשת מסעי (פרק לו' פסוקים ח'-ט') התורה אומרת שאישה שהיא צריכה לקבל נחלה (כגון שאין לה אחים וכו') והיא משבט מסוים אסור לה להתחתן עם אדם משבט אחר כיוון שהיא צריכה לקבל את הנחלה של אביה ואם תתחתן עם אדם משבט אחר, כשהיא תמות הילדים שלה יירשו אותה ואז הנחלה תהיה על שמם, והרי הילדים נקראים משבט אחר (שכן לענין השייכות לאיזה שבט הולכים אחר האבא), אם כן הנחלה שהייתה עד עכשיו לשבט שלה תעבור לשבט אחר מתי שהיא תמות, ולכן התורה אסרה לאישה שהיא צריכה לקבל נחלה להתחתן עם אדם משבט אחר, ובאו חכמים ואמרו שכל האיסור הזה נוהג דווקא לאלו שנכנסו לארץ ישראל וכבשוה אותה בימות יהושע בו נון אבל לאחר מכן בדורות שאחרי זה מותר לאישה שיורשת נחלה להתחתן עם אדם משבט אחר, והואיל והלכה זו נתחדשה ביום ט"ו באב נקבע יום זה ליום טוב, (והרמב"ן על התורה בפסוקים שם כתב שהטעם שהתורה הקפידה דווקא בזמן שנכנסו לארץ בימי יהושע בן נון שאישה שיורשת נחלה לא תתחתן עם אדם משבט אחר משום שהתורה רצתה שהשבטים לא יתערבו אחד בשני ושהגבולות לא יהיו מחוברים ולכן שאחרי שחילקו כבר את הארץ ולכל שבט יש את הגבולות שלו ונודע מקום כל שבט ושבט, התורה כבר לא הקפידה שיתערבו אחד בשני כיוון שכבר ידוע מקומם של שבט ושבט).

ב. יום שהותר שבט בנימין להתחתן עם שאר השבטים - בנביא בספר שופטים (פרקים יט'-כ') מסופר שם ענין מעשה של פילגש בגבעה, ובעקבות מעשה זה כל השבטים נשבעו שלא להתחתן עם שבט בנימין, ביום ט"ו באב דרשו שכל האיסור הזה נאמר דווקא לאותו דור אבל לדורות הבאים אחר כך מותר להתחתן

רגע חושבים

הרב יוחאי אוהיון

מה ההבדל בין 'טוב' ל'כיף'...

שאלה: להציל ילד מתאונה זה טוב או כיף?

ודאי שהמונח הנכון שנשתמש בו הוא 'עשיתי מעשה טוב', ולא ננסח זאת בצורה של 'כיף' להציל ילד.

שאלה נוספת: לאכול ארטיק זה טוב או כיף? כמדומני שהתשובה ברורה.

'טוב' הגדרתו של ימות פנימית בשונה ממשמעות המונח 'כיף'. נמצינו למדים כי בני האדם נישאים זה לזה כיון שכך הבורא ברא את האדם שלא טוב לו לבדו וכך היא מהות הבריאה, וכשם שנשאל מפני מה זקוקים אנו לעיניים, הרי אפשר להסתדר בלעדיהם, אולם האמת היא כי אין זה נושא לדיון, אדם בלא עיניים הוא בעל מום, וכך טבע השי"ת בבריאה שאיש בלא אשה הוא חסר, וכן להיפך.

וכן אמרו חכמינו ז"ל (יבמות סג.) כל אדם שאין לו אשה אינו אדם, שנא' זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם (בראשית ה, ב).

מדוע מתגרשים? כי אינם יודעים מדוע הם מתחתנים!

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתר ישיבת אור דוד להרצאות נוספות כנסו לאתרנו

בעז"ה במדור זה נלבן מספר נושאים חשובים, העומדים ברומו של עולם בכלל וביסודו של הבית היהודי בפרט.

בראשית הנושא הראשון שבו נעסוק הוא מדוע בני האדם מתחתנים?

דהיינו מדוע יש לכל אדם באשר הוא אדם, גוי ויהודי, דתי לצד חילוני, צורך ורצון להתחתן, מהיכן נובעת השתוקקות זו. ובאם נעמיק ונתבונן נחזה כי דוקא להיות רווק/ה הוא נח יותר, בלא טרדות של בן הזוג, עול הפרנסה הילדים וכו'.

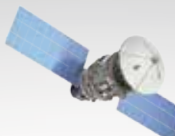
בס"ד ניגש אל הסוגיא בתורתנו הקדושה העוסקת בעניין זה, ושם נאמר: וַיֹּאמֶר יי' אֱלֹהִים לֹא טוֹב הָיְתָה הָאָדָם לְבַדּוֹ (בראשית ב, יח).

מדוע מתחתנים? ראשית כי בורא עולם טבע בנו שלהיות לבד זה לא טוב, לא משעמם או לא נח, לא טוב!

נדגים: יהודי צועד על שפת המדרכה ולפתע מגיח רכב מן הסמטה במהירות, בזוית העין מבחין הוא בילד שעומד להפגע. בשבריר שניה אוחז ההלך בידו ומושך אותו בחוזקה, הרכב חלף והילד ניצל.

מרן הרש"צ הרב **יצחק יוסף** שליט"א
בכל מוצאי שבת
בשעה 21:30

"המשכילים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד"

(דניאל פרק י"ב פסוק ה')

ערוץ הלוויין דר וסוהרת . לוויין יוטלסאט 7A . תדר 12529 . S.R . 01480 . H

הרה"ג **יא'אור גלזר**
שליט"א
בכל יום חמישי
בשעה 22:15

הרה"ג **ראובן אלבו**
שליט"א
בכל יום חמישי
בשעה 21:00

הרה"ג **דניאל זר**
שליט"א
בכל יום רביעי
בשעה 22:00

הרה"ג **אייל עמרמי**
שליט"א
בכל יום שני
בשעה 19:30

הרה"ג המקובל **בניהו שמואלי**
שליט"א
בכל יום ראשון
בשעה 21:00

ניתן לצפות בדרשתו השבועית של הרה"ג **דניאל זר** שליט"א באתרנו Rabenu.com